

[Indenrigsministeren.]

erne sig. De mente ikke at kunne gaa med til en saadan Forhandling, men ønskede kun at forhandle paa Grundlag af det Standpunkt, som Flertallet i Frederiksberg og Gentofte Kommunalbestyrelser havde indtaget. Jeg maa meget beklage, at Grundejerforeningerne ikke havde den samme Resignationsevne som Lejerforeningerne og kunde se bort fra deres principale Ønsker for til Gavn for Helheden at naa til en Forstaaelse om en Ændring, der giver Sikkerhed mod Misbrug. Jeg tror, der vistes Grundejerrepræsentanterne saa stor Forhandlingsvillie, at det vilde have været Udtryk for et godt Borgersind, om man havde haft Mod til at se bort fra tidligere stærke, efter min Mening alt for stærke, Ord fra den Side og havde sat sig til Forhandlingsbordet med Repræsentanterne for den Lejerbefolkning, hvis Bekymringer for, hvad der kan møde den den Dag, der er frit Slag med Hensyn til Opsigelse og Lejeforhøjelse, de fleste dog vist gør vel i at forstaa.

Men efter Grundejerforeningernes Stilling maatte Forhandlingerne altsaa opgives. Dette vil dog ikke sige, at disse Forhandlinger saa lidt som Tilkendegivelserne fra de forskellige Kommunalbestyrelser, selv om der heller ikke her opnaaedes Enighed, har været uden Betydning. For det første er det klart, at der ved Udarbejdelsen af det Lovforslag, der her foreligger, med Hensyn til Enkeltheder har kunnet tages Hensyn til fremsatte Udtalelser fra de forskellige Sider. Men dernæst har den Drøftelse, der har fundet Sted, i mange Henseender bidraget til at klare den foreliggende Situation.

Denne Drøftelse har vist, at hvor ofte det end fra visse Sider i de senere Aar er sagt, at den nuværende Lov er den endelige Afviklingslov, og hvor ofte man end har forsikret, at den 1. Maj 1931 opfører enhver Indskrænkning, saa er der i dette Øjeblik ingen i Kommunalbestyrelserne og ikke en Gang nogen indenfor Grundejernes Ledelse, der tør fastholde dette Standpunkt i dets Renhed overfor Hovedstadens Befolkning. Og hvorfor? Formentlig fordi simpelt hen selv den blindeste kan se de Misbrug, der herefter vilde kunne finde Sted fra deres Side, der havde Hjærte til at benytte sig af Adgangen dertil.

Det er da ogsaa interessant at se, at dette Forhold i Virkeligheden indrømmes af Grundejerforeningerne selv. I en Resolution, der forleden blev vedtaget paa et

Grundejerdelegeretmøde paa Frederiksberg, rettedes der netop en indtrængende Opfordring til Grundejerforeningernes Medlemmer om at benytte de genvundne Rettigheder, som man regner med helt vil komme til 1. Maj 1931, med Maadehold. Altsaa Muligheden for Misbrug maa herefter siges erkendt, ellers er der jo ingen Grund til at opfordre til at undlade dem.

Jeg tvivler ikke paa nogen Maade om den gode Hensigt hos Grundejerforeningerne, naar de beder deres Medlemmer ikke at udnytte Situationen. Men Foreningernes Ledelse kan jo nu en Gang ikke naar den store økonomiske Gevinst vinker, garantere for samtlige Medlemmer, og da slet ikke for alle de Grundejere, der staa udenfor Organisationerne.

Men overfor denne Følelse i Befolkningen, at Muligheden for en haardhændet Udnyttelse er til Stede, den Dag Huslejeloven bortfalder, tør man da ikke mere tone det rene Flag: Huslejelovens Bortfald den 1. Maj; Flaget camoufleres med Talemaader om Overgangsbestemmelser gældende i et Aars Tid eller lignende.

Men nu spørger jeg: hvem kan tro, at den Lejer, der afkræves den store Forhøjelse af Lejen, har nogen Modstandskraft deroverfor, naar den sikre Opsigelse nogle Maaneder senere hænger over Hovedet paa ham, og der intet Udbud eller Udvalg af ledige Lejligheder findes?

Hvorledes tror man Familier med de mange Børn er stillet her i Visheden om, at netop for den store Børneflok staar de enkelte Lejligheder, der kan opdrives, ikke gæstfrit aabne? Jeg tror, man kommer til at skænke de børnerige Familier en Tanke; det er ogsaa Samfundsværdier, der gaar tabt, den Dag de i stort Tal maa henvises til Kommunens Husvildeforsorg. Eller hvorledes tror man den erhvervsdrivende er stillet, for hvem hans Forretnings Bevarelse paa det hidtidige Sted kan være Eksistensen om at gøre, og som ved, at han ikke kan flytte sin oparbejdede Kundefreds med til et eller andet fjerntliggende Lokale, som opspores? Tror man ikke, han bliver let at faa i Tale med Hensyn til meget store Lejeforhøjelser, naar han ved, at han i Løbet af højest et Aar har Valget mellem Forhøjelsen eller Opsigelse.

Netop fordi Forholdet er, som jeg her siger, er Regeringen af den Opfattelse, at Huslejelovens Afvikling maa foregaa gradvis, under stadig Kontakt med de ændrede Forhold. Jeg skal hermed gaa over til at omtale, hvorledes det foreliggende Lovforslag er Udtryk for denne Tankegang.

Lovforslaget, vil man se, er inddelt i